
In memoriam

Viena iškiliausių Lietuvos neurologų profesorė Aldona Jocevičienė gimė 1920 m. sausio 1 d. netoli Kauno, Šlienavos kaime, Lietuvos kariuomenės karininko, teisininko šeimoje, buvo vyriausia iš penkių pametinių vaikų. Visi vaikai baigė aukštąsias mokyklas. Nors mokėsi „Aušros“ mergaičių gimnazijoje ir buvo geriausia klasės matematikė, 1937 m., įstojusi į Vytauto Didžiojo universitetą, pasirinko liuanistiką ir pedagogiką. 1939 m. atsiradus dideliame norui suprasti, kaip veikia žmogaus smegenys, Aldona tolesnes studijas tęsė jau Medicinos fakultete. Tik gavusią diplomą absolventę profesorius V. Vičiūnas jau kitą dieną priėmė į Nervų ir psichikos ligų katedrą specializuotis ir dirbti gydytoja.

Ne vienas iš žymių Lietuvos neurologų likimo dovana laiko tai, kad gyvenime sutiko didelės erudicijos mokslininkę, pedagogę ir klinicistę Aldoną Jocevičienę. Profesorėi buvo būdingas bruožas siekti mokslinių atradimų, būti tarp jaunų žmonių, perteikti jiems savo neišsemiamas žinias, demonstruoti, kaip tirti ligonį, pastebėti subtiliausias klinikinius ligos simptomus ir mokyti, mokyti, mokyti. Neišpasakytas jos sugebėjimas buvo burti žmones veiklai – pirmiausia mokslinei, pedagoginei, taip pat ir malonioms laisvalaikio leidimo akimirkoms. Prof. Aldona Jocevičienė buvo Kauno krašto neurologų draugijos pirmininkė, Lietuvos neuropatologų ir psichiatrų mokslinės draugijos sekretorė, o vėliau – ir pirmininkė. Jos paskatintas ir padedamas ne vienas žinomas Lietuvos neurologas pasuko mokslininko keliu, apsigynė disertaciją.

Nors dar nebuvo kompiuterinių tomografų, kitos šiuolaikinės technikos, o vienintelės neurologo diagnostinės priemonės buvo plaktukas ir klinikinis intelektas, profesorė Aldona Jocevičienė jau pasižymėjo kaip nepakeičiama diagnostė.

Dirbdama mokslinį darbą, profesorė tobulėjo ne tik savo specialybės, bet ir plačiąja humanistine prasme. Jos mokslinių darbų (monografijų, vadovėlių, straipsnių) sąrašas yra labai ilgas. Medicinos daktaro disertaciją apsigynė

Aldona Jocevičienė
(1920 01 01–2013 07 20)

1957 m., habilituoto daktaro disertaciją – 1975 m., o pedagoginis profesoriaus vardas jai buvo suteiktas jau nepriklausomoje Lietuvoje 1993 m. Pagrindine prof. Aldonos Jocevičienės mokslinės veiklos sritimi buvo smegenų kraujotakos tyrimai, tačiau nuo 1975 m. profesorė susidomėjo ir autonominės (vegetacinės) nervų sistemos tyrimais.

1975 m. Aldona Jocevičienė išvyko gyventi į Druskininkus. Lietuvos žemės ūkio ekonomikos instituto sanatorijoje įkūrė Vegetologijos laboratoriją, subūrė grupę jaunų specialistų, konsultavo ligonius, atliko nervų sistemos tyrimus. Antrą kartą į Kauno klinikas profesorė grįžo 1993 m., kur organizavo tobulinimosi kursus gydytojams stažuotojams. Įvertindama didelį

profesorės indėlį vystant neurologijos mokslą ir praktiką, Lietuvos neurologų asociacija 1997 m. habil. med. daktarei prof. Aldonai Jocevičienei suteikė asociacijos Garbės nario vardą.

Net ir pasitraukusi iš aktyvios darbinės, mokslinės ir pedagoginės gydytojo veiklos, prof. Aldona Jocevičienė visą gyvenimą iki paskutinių dienų nepaliovė domėtis medicinos mokslo naujienomis, konsultavo Lietuvos mokslininkus neurologus, skatino Lietuvos neurologijos mokslo vystymąsi, 2005 m. išleido mokslinę monografiją „Autonominės nervų sistemos ligos“. Paskutinis profesorės straipsnis buvo publikuotas „Neurologijos seminarų“ 2013 m. birželio mėn. numeryje.

Aldona Jocevičienė buvo taip pat ir gera mama bei močiutė. Su vyru gydytoju Vaclovu Jocevičiumi (mirė 1994 m.) užaugino dukrą Audronę ir sūnų Arūną. Labai mylėjo savo 3 anūkus ir 6 proanūkius, rėmė ir skatino jų mokymąsi, tam skirdama net asmenines stipendijas.

Profesorės Aldonos Jocevičienės atminimas kartu su didžiausia pagarba, dėkingumu ir meile jai ilgam išliks daugumos Lietuvos gydytojų ir buvusių jos pacientų širdyse, tariant, kad ji buvo mūsų Mokytoja, Kolegė ir Gydytoja...

Lietuvos neurologų asociacija